

ІРПІНЬ ЄДИНИЙ

травень 2018 / ВИПУСК 33

Зі святом Святої Трійці!

ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ ТА ЖИТЕЛІ КИЇВЩИНИ!

8 та 9 травня ми відзначаємо День пам'яті та примирення, День Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні! Ця перемога дісталася нечувано дорогою ціною – ціною мільйонів життів.

Ми щиро вшановуємо своїх визволителів, які героїчно відстояли наше невід'ємне право жити вільно на рідній землі, які разом із солдатами антигітлерівської коаліції врятували від фашистського рабства країни поневоленої Європи. У ці дні ми віддаємо шану всім тим, хто у

жорстокій битві виборював нашу свободу, хто захищав рідну українську землю від фашизму. У серці кожного українця жива пам'ять про мільйони мужніх і незламних українців, про їхню жертвність в ім'я свого народу та рідної землі, котру вони захищають в зоні АТО.

Ми пам'ятаємо, якою страшною трагедією для українців була Друга світова війна. Ми пам'ятаємо, що той, хто захищає свою землю, завжди перемагає. Ця пам'ять робить нас сильнішими. Вона — запорука неминучості нашої перемоги сьогодні.

Нехай нашими неперехідними духовними цінностями, нашими найвищими чеснотами стануть священна пам'ять і глибока повага до тих, хто пройшов страшну і сувору школу війни, хто у повоєнні роки відбудовував зруйновані міста та села, хто і сьогодні є для нас прикладом любові до Батьківщини, зразком витримки, мудрості й терпіння, щирої віри у щасливе майбутнє нашої незалежної держави.

Цього дня ми схилимося у доземному поклоні перед нині живими, усіма тими, хто проніс через лихоліття війни любов до Батьківщини і бажання бачити її заможною та квітучою. Щиро бажаємо Вам, дорогі ветерани, міцного здоров'я та довголіття.

Юрій КАРМАЗІН,
Голова Партії захисників Вітчизни
Ігор ПАНАСЮК,
депутат Ірпінської міської ради
Партії захисників Вітчизни
Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану
Іван ЛЕХМАН,
депутат Ірпінської міської ради
Партії захисників Вітчизни

СХИЛІМО ГОЛОВУ...

Наче птахи летять
невблаганно літа,
Залишають свій стрій
дорогі ветерани.
У минуле пішла
найстрашніша війна,
Та про неї постійно
нагадують рани.

З кожним роком все менше
і менше стає
Тих людей, які нам
здобули Перемогу.
Лише пам'ять забути про них
не дає,
Пам'ятаймо про них
і молимося Богу.

Нехай Вічні вогні
на могилах горять,
Перед ними завжди
на коліна ставайте.
Пам'ятайте живих
і померлих солдат,
Схиліть голови – шану віддайте!
Віталій Назарук

ПРО ПАМ'ЯТЬ,
ПРИМИРЕННЯ
ТА ПЕРЕМОГУ...

Стор. 2

МІТИНГ
ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ
В АФГАНІСТАНІ

Стор. 3

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ
ТУРНІР З ГАНДБОЛУ
НА ПРИЗИ НАРОДНОГО ДЕПУТАТА
УКРАЇНИ ЮРІЯ КАРМАЗІНА

Стор. 5

СПОГАД
З МИНУЛОГО
СТОЛІТТЯ

Стор. 6

ПРО ПАМ'ЯТЬ, ПРИМИРЕННЯ ТА ПЕРЕМОГУ...

Усе далі й далі відходять грізні роки Великої Вітчизняної війни. Але кожного року 9 травня ми відзначаємо День перемоги. Його наближували, як могли, люди, котрим було дуже не легко в ті воєнні літа і яким найважче сьогодні. У довічному боргу наше покоління і перед тими ветеранами війни, кому пощастило пройти через чорнило битв і дожити до світлого Дня Перемоги. Все менше їх залишається в життєвому строю. Наш земний уклін усім, хто виніс роки окупації та пекло війни, хто піднімав з руїн і відроджував Батьківщину. Ніколи не згасне пам'ять про всіх тих, хто поліг у боях, хто віддав своє життя для нашого щастя. Це був їхній обов'язок - захищати наше майбутнє. А тепер наш обов'язок - захищати пам'ять про них! Пам'ять жива. Вона живе в старих фотографіях і пожовклих листах, в свіжих кольорах на могилі невідомого солдата, в спогадах фронтовиків. Вона живе в військових піснях, які ми знаємо напам'ять, які стали частиною нашого життя.

8 травня біля ДОТу, що знаходиться в с. Мостище відбулися урочисті заходи приурочені до Дня пам'яті та примирення і Дня Перемоги у Другій світовій війні. Селищний голова Гостомеля - Юрій Прилипко, вітаючи усіх присутніх зі святом, дякував кожному ветерану за здобуту перемогу, за неоціненний подвиг - висловив сподівання, що пройде небагато часу й життя зміниться на краще - у ветеранів, зокрема, й усієї країни загалом. Проте у Гостомелі лишилися лише двоє ветеранів - Петро Тарасович Червоний та Євдокія Калениківна Грачова. Після урочистого мітингу ветеранам вручили Подяки. Для глядачів влаштували святковий концерт.

факультету підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників податкової міліції Чмелюк Василь Васильович, голова Ірпінської міської організації інвалідів війни, збройних сил та учасників бойових дій Харциз Анатолій Пилипович.

У кожному виступі гостей відчувався сум та гордість за наших героїв - ветеранів, які є неймовірним прикладом для українських воїнів сьогодення. Для одних війна закінчилась, а комусь доводиться воювати і зараз, а хтось ще й зовсім юний і хто-знає, чи доведеться і йому. Та коли б війна не була (минула, сьогоднішня чи майбутня), вона триватиме доти, поки буде в наших головах, і лише ми можемо її продовжити або

Перед заходами 8 та 9 травня територію біля ДОТу 429 прибрали та почистили члени Ірпінської УСВА, місцеві жителі на чолі із членом Ірпінської УСВА, комендантом ДОТу та вихованці МПТК «Ратібор».

Кожен бажаючий міг посмакувати польовою кашею та уху. Проходив урок мужності з демонстрацією видів озброєння 1941 - 1945 рр., для всіх присутніх проводили екскурсії по ДОТу. ДОТ в с. Романівка побудований в 1930 році і є однією із 250 фортифікаційних споруд Київського укріпленого району. Під час оборони Київщини ця частина була головним оборонним рубежем Бучанського плацдарму, що охоплював

територію з населеними пунктами Ірпін, Буча і Гостомель.

Ніхто не забутий! Ніщо не забуте! Ніколи не згасне вогонь нашої пам'яті!..

Шановні ветерани! Ми щиро вітаємо вас зі святом. 9 травня - Днем перемоги! Ми вклоняємося вам! Ми завжди будемо пам'ятати ваш подвиг! Ми завжди будемо пам'ятати вас! Низький уклін вам, сивочолі ветерани!

Анастасія Береза

9 травня цього року ми вже вкотре вшанували пам'ять героїв Другої світової війни. На Алеї Слави в центрі Ірпеня відбувався мітинг до Дня пам'яті і примирення і 73-й річниці перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. Присутні приєдналися до вшанування покладанням квітів до Пам'ятника невідомому солдату.

Урочистий захід 9 травня відбувся в селі Романівка на території ДОТу номер 429 Київського укріпайону.

Із щирими словами звернулися до глядачів: Народний депутат України чотирьох скликань Кармазін Юрій Анатолійович, голова Ірпінської регіональної Спільноти ветеранів Афганістану та учасників АТО Панасюк Ігор Валерійович, депутата Ірпінської міської ради Пікул Василь Серафимович, начальник

припинити. Саме так зробили наші герої тоді. Саме так повинні робити наступні покоління - закінчувати війну, творити добро та впроваджувати мир.

Безцінні уроки дала нам історія. З цих уроків треба робити висновки і повторювати їх, а не помилки, повторювати для молоді, для дітей та онуків. І нагадувати собі, хто ми є, і кому дякувати за мирне життя. Так, пам'ятаємо, не забудемо.

В цей урочистий день прийняли присягу вихованці клубу «Ратібор» під керівництвом Дубаса Олексія Миколайовича, голови МПТК «Ратібор». Після чого всіх гостей чекала концертна програма. Для ветеранів та гостей виступали: Ветеранський хор, співак - Вікторія Кашинська та гурт «ПЕРЕВАЛ».

ВETERАНИ ВІЙНИ В АФГАНІСТАНІ З УСІЄЇ КРАЇНИ ЗУСТРІЛИСЯ ПІД КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ: ДЛЯ ЧОГО І ЯКИЙ РЕЗУЛЬТАТ

25 квітня відбувся мирний, але з серйозними намірами мітинг в якому брали участь кілька тисяч членів Української спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів), ветеранів війни та військової служби, які приїхали з усієї України. Були присутні представники всіх областей і члени їх організацій.

Мітинг почався біля Міністерства охорони здоров'я України та Міністерства соціальної політики України, потім учасники мітингу організованою колоною попрямували під Кабінет Міністрів України. Головна мета даного мітингу – відстояти свої права, які повинні гарантуватися державою, для цього деякі учасники проїхали понад 500 км.

Основними вимогами ветеранів війни і військової служби до органів влади і керівників держави є:

- відновити пільги для сімей загиблих воїнів та встановити гідні пенсії ветеранам війни;
- передбачити медичне страхування для ветеранів війни і сімей загиблих воїнів;

- не допустити перепрофілювання, зміни форми власності і розширення контингенту пацієнтів госпіталю для воїнів-інтернаціоналістів «Лісова поляна»;
- передбачити за рахунок Державного бюджету на 2019-2020 рік коштів для реалізації медичної реформи, оновлення медичного обладнання госпіталю, а також розширення госпіталю «Лісова поляна»;

- провести дослідження, на підставі яких визначити особливі протоколи лікування ветеранів;
- встановити достойні пенсії та здійснити їх перерахунок громадянам України з врахуванням трудових, військових та службових внесків і заслуг;
- не допустити зменшення прав ветеранів війни на пільговий поїзд;
- прийняття нового закону з розрахунку комунальних послуг;
- прискорити розгляд проекту та прийняття Закону України «про Єдину державну систему моніторингу, виробництва, постачання, транспортування, споживання та оплати за паливно-енергетичні ресурси і комунальні послуги» (№4844)

А також вимагали передбачити особисту зустріч Прем'єра міністра України з Правлінням Української спілки ветеранів Афганістану (воїнів - інтернаціоналістів).

З самого ранку ветерани як справжні дисципліновані, організовані воїни відстоювали свої права. Вимоги, поставлені органам влади та керівництву державою, не є надреальними, а лише гарантують забезпечення законних прав та інтересів громадян, які того заслужили відданою службою та важкою працею. Україна, як суверенна держава, повинна захистити тих, хто захистив свого часу її. На мітингу ветеранів війни та військової служби мітингувальники хотіли досягти саме цього. Проте передбачається зібрання повторно, оскільки всіх вимог так і не задовольнили.

Віта Шворак

Вдень 32-ї річниці Чорнобильської катастрофи жителі міста Ірпня зібралися біля пам'ятника Героя Радянського Союзу - Правика Во-

лодимира Павловича, щоб вшанувати пам'ять і покласти квіти до пам'ятного знаку на честь ліквідаторів аварії на ЧАЕС. Володимир Правик в 1986 р слу-

жив в пожежній частині, яка охороняла Чорнобильську АЕС. Коли на станції вибухнув ядерний реактор, очолюваний ним караул першим прибув на гасіння пожежі, тоді він отримав величезну дозу опромінення і врятувати його лікарі не змогли.

Чорнобиль - це не тільки велика трагедія, а й символ безмежної мужності багатьох тисяч наших земляків. Завдяки самопожертві ліквідаторів аварія стала символом жертвості в ім'я мільйонів людей і майбутніх поколінь. Ризикуючи своїм життям та здоров'ям, вони виконали свій обов'язок і захистили людство від згубного впливу і подальшого розповсюдження радіації. Вони зійшлися в нерівному бою з ядерною стихією в Чорнобилі. Їх подвиг назавжди увійшов в літопис мужності і патріотизму українського народу.

Час не залікував чорнобильських ран, не забудуться важкі і героїчні події, імена мужніх добровольців - пожежних, експлуатаційного персоналу ЧАЕС, військовослужбовців, будівельників, учених, медиків, які вирушили на зустріч невідомої небезпеки, виявивши.

Вам, шановні ліквідатори, щирі слова подяки та низький уклін за високу громадянську позицію, сміливість і відвагу. Схиляємо голови перед світлою пам'яттю тих, чиї життя обірвав смертоносний атом.

Нехай чорнобильські дзвони відгукнуться в наших душах жалем, милосердям і співчуттям. Будемо пам'ятати Чорнобиль, зробимо все для того, щоб на частку людства більше не випало таких жахливих катастроф.

Віта Шворак

В ІРПЕНІ ВІДБУЛАСЯ ТРАДИЦІЙНА УКРАЇНСЬКА ГРА «СОКІЛ» («ДЖУРА»)

Військово-патріотична гра «Сокіл» («Джура») між командами шкіл Ірпеня та Ірпінського економічного коледжу відбулися сьогодні на базі Національного університету ДФС України. Майже 150 представників ірпінської молоді показали свою спритність, розум, підготовку, виховання та добрі справи.

На урочистому відкритті змагань виступили запрошені гості: заступник міського голови Семко Наталія Григорівна, начальник управління освіти Білорус Олег Анатолійович, Голова Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану, депутат ІМР Панасюк Ігор Валерійович, військовий комісар Ірпінського, Бучанського ОМ ВК, підполковник Кайдан Сергій Петрович, члени Ірпінської УСВА. А також були присутні члени Ірпінської регіональної Спілки ветеранів Афганістану та учасників АТО. Гості побажали учасникам хорошої гри, яскравих вражень та перемоги!

Для всіх присутніх виступали барабанщиці із культурно-мистецького центру «Сузір'я» та курсанти факультету податкової міліції Університету із показовим виступом.

Загалом, військово-патріотична гра «Сокіл» («Джура») між учнями та студентами була запальною та азартною. Навіть погодні умови не завадили боротьбі за перемогу. На урочистому нагородженні переможців із щирими словами звернулися до учасників та глядачів: спеціаліст управління освіти і науки з питань виховної роботи Ірпінської міськради Панасюк Тетяна, начальник факультету підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників податкової міліції Чмелюк Василь Васильович, голова Ірпінської регіональної Спілки ветеранів Афганістану та учасників АТО Панасюк Ігор Валерійович.

За результатами змагань міського етапу Всеукраїнської дитячо-юнаць-

кої військово-патріотичної гри «Сокіл» («Джура») почесне третє місце посіла команда «Ратібор» (18 школа), друге місце зайняла команда «Отамани» (13 школа), а перемогу здобула команда «Гайдамаки» (5 школа).

Найголовнішим підсумком проекту є доброзичлива атмосфера взаємоповаги, підтримки учасників один одного, радість від перемоги. МИ ДУЖЕ ВДЯЧНІ ВСІМ ХТО ДОЛУЧИВСЯ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ ГРИ: заст. директора з виховної роботи Відокремленого підрозділу НУБіП України «Ірпінський економічний коледж» Вдович Валентині, голові МПТК «Ратібор» - Дубасу Олексійу, керівнику волонтерського об'єднання

«ФМ» Забавському Сергію та іншим організаторам.

Від імені всієї Ірпінської спілки ветеранів Афганістану та учасників АТО вітаємо команди із призовими місцями, а

всіх учасників - із достойним представленням своїх навчальних закладів. Ви - наше майбутнє, пишаємось вами!

Вікторія Слободянюк

Напередодні великого свята Великодня пасхальні подарунки було вручено в м. Ірпені людям літнього віку та з обмеженими

можливостями. Загалом близько 80 пайків від депутатів Партії захисників Вітчизни Панасюка Ігоря Валерійовича та Лехмана Івана Ласловича, а також відомого благодійника і громадського діяча Мурашківського Геннадія Анатолійовича подарували тим, хто потребує уваги. Щирі слова вдячності висловлювали всі, хто їх отримав.

В кожному пакеті було зібрано продукти харчування: крупи, консерви, цукор, борошно, солодощі. Окрім того, в пакети вклали і теплі слова привітання, написані на пасхальній листівці, від спонсорів подарункових наборів.

Цього разу переважна більшість отримувачів – це люди, які перебувають на обліку в Територіальному центрі соціального обслуговування (надання соціальних послуг) Ірпінської міської ради: люди похилого віку та інваліди.

Такі пайки – найменший, але необхідний прояв турботи людям, яким по-

винна допомагати держава.

Андрій Найдюк

В ІРПЕНІ ПРОВЕЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ТУРНИР З ГАНДБОЛУ НА ПРИЗИ НАРОДНОГО ДЕПУТАТА УКРАЇНИ ЮРІЯ КАРМАЗІНА СЕРЕД ДІВЧАТ 2006-2007 р. н.

Офіційне відкриття турніру відбулося 14 квітня в Ірпінській загальноосвітній школі I-III ст. №3. Учасниками турніру були 5 команд дівчаток 2006-2007 року народження з міст Ірпеня, Києва, Шостки та Конотопа.

На офіційному відкритті з привітальними словами та побажаннями перемоги виступили ініціатори та люди, без яких проведення змагань було б неможливим: Народний депутат України 4-х скликань, голова Партії захисників Вітчизни **Кармазін Юрій Анатолійович**, та від Ірпінської міської ради депутат Партії захисників Вітчизни, голова Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану **Панасюк Ігор Валерійович** та депутат ІМР від Партії захисників Вітчизни **Лехман Іван Ласлович**.

Після виконання Гімну України Юрій Анатолійович побажав учасникам надихнутись почутим та пам'ятати, що ми – козацького роду, а отже сильні та непереможні.

Загалом турнір тривав три дні – суботу, неділю та понеділок.

Нагородження учасників та церемонія закриття відбулася 16 квітня в місці проведення заходу – Ірпінській загальноосвітній школі №3 I-III ступенів.

Із вітальними словами до учасників звернулись Голова Партії захисників Вітчизни Кармазін Юрій Анатолійович,

Олімпійська чемпіонка з гандболу, заступник директора ДЮСШ «Стрімкий м'яч» Зубарева Ольга Валентинівна, директори ЗОШ №3 м. Ірпеня Панамаренко Олена Григорівна.

За результатами змагань:

Перемогу здобула команда ДЮСШ «Стрімкий м'яч» 2006 р. н. (м. Київ)

Друге місце посіла команда ДЮСШ ім. Маміашвілі (м. Конотоп)

Третє місце – команда ДЮСШ Шостка. Переможців нагородили пам'ятними кубками та медалями. Особливою нагородою стала відзнака спонсорської

підтримкою від Кармазіна Ю. А. на виїзні змагання, яку отримали учасниці команди переможців Лось і Крилова.

Спеціальним виступом учасників, переможців та всіх присутніх привітали молоді таланти студії танцю «Восходящая звезда». До речі, найменша учасниця – віком 4 роки.

Бажаємо всім, хто долучився до цього заходу, спортивного духу, міцного здоров'я та успішно продовжувати заняття спортом і надалі! А переможців, звичайно, ще раз вітаємо із здобутками, ви – молодці!

Вікторія Слободянюк

15 КВІТНЯ НА СТАДІОНІ УНІВЕРСИТЕТУ ДФС УКРАЇНИ В м. ІРПЕНІ ПРОХОДИВ ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ З РЕГБІ СЕРЕД ЮНАКІВ 2002-2003 р.н.

Спеціальним гостем заходу був мер міста-побратима Ірпеня – м. Сміла, президент Федерації регбі України, один із засновників клубу регбі в Ірпені Цибко Олексій Олександрович.

Регбі – олімпійський вид спорту, метою якого є приземлення м'яча у заліковому полі або ж забиття його ногою над перекладиною воріт у межах, позначених двома стійками. У регбі грають руками й ногами. Проте як кидати руками, так і бити ногами м'яч можна лише позаду себе.

Із 1991 року в Україні функціонує Федерація регбі України, яка і є орга-

нізатором проведення всеукраїнських турнірів з регбі на теренах України. У світовому рейтингу збірних Україна займає 38 місце (станом на 23 квітня 2018 року за даними сайту worldrugby.org).

Гандбол та регбі – є важливими командними спортивними іграми, які допомагають молодому поколінню формувати в собі сильні лідерські навички, вміння бути командним гравцем.

Саме тому активна підтримка молодих спортсменів – найкращий спосіб виховати свідомих, патріотичних українців, які думатимуть про своє майбутнє,

працюватимуть над собою та досягатимуть найбільших цілей!

Анастасія Береза

СПОГАД З МИНУЛОГО СТОЛІТТЯ

СТАРИЙ Дмитро Никифорович народився в 1926 році у селі Вікнино, Вінницька область. Не зважаючи на всі труднощі, які випали на його життя: голоди 1932-1933 р.р., голодне дитинство і обшарпана юність, Велика Вітчизняна війна, окупація, багаторазова участь в бойових операціях в роки війни і по її закінченню, смерть батька, а потім і матері, безліч інших гірких моментів не зламали його. Життєві труднощі і всі негаразди лише загартували, навчили не здаватись і зробили його оптимістом.

На початок війни працював в колгоспі. Возив свіжу водичку. Про воєнні та повоєнні роки розповідає так: «...В моєму рідному селі окремого партизанського загону чи групи не було. Мабуть, тому, що тут під час війни було чимало прислужників німецької окупаційної влади. Вони слідували за «неблагонадійними» і раз по раз влаштовували облави, виловлювали підозрілих і передавали їх до рук фашистів. Назад заарештовані поверталися дуже рідко.

У 1943 році почалися масові арешти. На сільських сходках староста зі своїми підручними постійно вимагав припинити усяке спілкування з червоненськими партизанами, лякаючи сільчан розправою. Непокірним влаштовували допити, саджали до «холодної», відправляли на примісові роботи до табору в Райгороді – там фашисти спішно будували шосейну дорогу Вінниця – Гайсин – Умань. Вона мала для них неабияке значення, бо використовувалася для підвезення вантажів у прифронтову зону. Та й відступати в разі чого було по ній зручніше.

Потрапив до згаданого табору і я. Втекти з нього було нелегко, але мені, тоді 17-річному юнакові, це, на щастя, вдалося...

Тим часом в селі тривали арешти. Серед тих, хто під час облави потрапив до рук окупантів, були Павлина Прохорівна Мазур і моя сусідка – юна підпільниця Валентина Свідова. Якщо П. П. Мазур через півтора-два місяці повернулася додому скалічена, але жива, то Валю озвірілі фашисти закатували на смерть на наших очах...»

Для нього війна розпочалася у Новоград-Волинському і дійшов він до Східної Пруссії – Кінізберг.

По закінченні ВВВ і отих незавершених потасовок, військову службу ніс ще майже 4 роки. Спочатку в окупаційних військах на території Німеччини. 1947-1948 роки – в Красноярську і, найбільше в Іркутську, саме там він вдихнув на повні груди таку довгоочікувану мирну атмосферу, рідну, уже не прифронтового міста. Та його походи там вже мали зовсім інших характер. Саме в Іркутську він вирішив продовжити навчання, так як на початок війни закінчив лише 7 класів. Тому відразу як повернувся в рідне село, відправився до штабу, але отримав відмову, оскільки

ки був ще юним. Але зрештою служив в 121 полку 17 стрілкової дивізії, яка базувалася в Житомирі.

Сьогодні Дмитро Никифорович живе в м. Ірпінь. Роки та все пережите часто вкладають його на лікарняне ліжко. Однак пам'ять – не рана, вона не гоїться з часом. І досі він згадує про неї, свою колишню сусідку, дівчину Валю, шукає відповіді на питання про її загибель та розповідає історії про її героїзм, аби пам'ять про дівчину жила в серцях наступних поколінь.

«Валя була моєю недалекою сусідкою. Города наших батьків спускались до річечки, яка носить назву Вікнина. У школі вона вчилася на один клас вище мене. Але ми разом співали в шкільному хорі, грали ролі в одному драмгуртку, були в редколегії стінгазети. У школу я намагався йти разом з Валею. Щоб скоротити дорогу, вона йшла через наш город. Забачивши її через вікно, я кидав недоїдений сніданок, виривався із маминих рук і мчав їй навздогін. І вже

йшли ми разом, долаючи трикілометрову відстань до школи.

По закінченні Вікнинської семирічки Валя пішла у школу до сусіднього села, а я через рік – в колгосп на роботу, щоб хоч трішки поправити своє злиденне, сирітське становище.

Та всі наші плани, а декому і крилаті мрії, перекреслила війна. Потяглися довгі місяці фашистської окупації. Жили в цих умовах і діяли, хто як міг, як кому веліла власна совість. Через постійний контроль поліцаїв, сотників, десятників, які під страхом розправи мусили стежити за всіма, вільного спілкування доводилось уникати.

Як і чим жила Валя в ці роки, я знав надто мало. І все ж випадкова зустріч в нас відбулась в один із морозних днів осені 1943 року. І я тоді ледь-ледь при відкрився Валі. Щоб роздобути кілька кілограмів зерна, я ризикнув піти до молотарки, яка від самих жнив більше «ламалася», ніж молотила. Окупаційні власті скаженіли, бо на елеватори зерна надходило дуже мало, а на

полях височіли стіжки необмолочених пшениці і жита.

Осінній день наближався до кінця. З півночі дув холодний вітер. Руки і ноги ставали невідчужливими, в голові туманилось. І я похитався за стіжок, щоб сховатись від вітру.

За хвилину сюди прийшла Валя і недобрими словами висловилося на адресу Новіцького (поліцей), який мерзнув разом з усіма, тільки б зберегти якийсь центнер зерна для нових господарів... «Мабуть, мало йому партизани відміряли, не покався». При цьому я не утримався, засміявся і сказав, що в тій «виховній акції» теж брав участь.

Треба було бачити, як при цьому засяяли у Валі очі, як радісна усмішка освітила її обличчя. Ховаючись від стужі, сюди підійшло ще кілька осіб. Розпочату розмову було перервано. А через кілька днів, повертаючись від свого доброго товариша, у вечірніх сутінках мене обігнала одна, а потім друга вантажна автомашини. На них стояли, вчепившись один за одного, люди в шинелях.

«Поліція!», – майнуло в моїй голові. – Звідки це вони і куди?». І певна тривога запала в мою душу. А за якихось 15-20 хвилин, коли я вже був неподалік своєї хати, побачив, що біля наших воріт у ті ж автомашини сідають поліцаї. Я за одну мить зробив кілька кроків за ріг будинку, а потім щодуху помчав в зворотньому напрямку. Заночував у своїй старшій сестри, що мешкала на іншому кінці села.

На ранок прокотилася сумна звістка, що Ладижинська поліція провела арешти в нашому селі і на Червоненських висітках, що поблизу Вікнини. Серед заарештованих була і Валя Свідова. Треба було сподіватись, що за цим поліцейським рейдом послідує наступні. Але їх уже не було.

Проте Ладижинська поліція продовжувала чинити звірства. З її застінків доходили вкрай скупі, але дуже тривожні чутки. Якийсь літній чоловік, якому пощастило вирватись із поліцейських лабет, переказав Мотрині Дорохтеївні (Валіній мамі), що найбільше поліцаї знущаються над її донькою. На допит і назад в камеру її водять босою і тільки в натільній сорочці.

Люди, які мешкали неподалік, спостерігаючи за цими звістками, обливалися сльозами. В один із чергових таких етапів Валя побачила на дорозі групу жінок і крикнула: «Жіночки, я із Вікнини, мою маму звати Мотею»... Але в цю мить приклад німецької гвинтівки повалив її в сніг.

Що хотіла переказати незнайомими жінками Валя своїй мамі, привідкрилося тільки після її страти в передсмертному листі, який винесла на свій страх і ризик з поліцейської управи, якась жителька Ладижинки. Лист тепер зберігається в Історико-краєзнавчому музеї, який створений при Ладижинській освітній школі.

Читаючи його, уявляю Валу замордованою, морально розбитою, приреченою на страту: «Нас відправляють в СД...» (вона знає, що звідти уже ніхто живим не виходить). «Моє життя вирішене» (думки її плутаються). прощаючись з матусею, сестричкою, рідними, вона просить маму, коли повернуться з фронту батько, брати Володимир і Олександр, щоб вона поцілувала їх за неї. Вона знає, що їй в рідній домівці уже не бути, тому просить маму, щоб та зробила з неї великий портрет. І ще: «Цілую міцно-міцно і востаннє...ваша Валя».

В січневі морозні дні жителі с. Ладижинки (тоді райцентру) викопали могилу, в якій поховали тіла 54 розстріляних месників. Серед них було тіло невідомої дівчини. Її поховали в окремій могилі. З часом ім'я цієї дівчини було встановлено за посмертним листом. То було тіло Валі Свідової.

Та з розстрілом арештованих боротьба месників не припинилася. Побратими Валі зуміли пройти крізь зайняте окупантами село, обійти патрулів, часових і запалити найбільше приміщення 9колишній зерносклад), вщерть заповнене військовою технікою, що ремонтувалась. Всю ніч горіли автомашини, мотоцикли, запаси пального, рвались боеприпаси. Це була відплата за тих, хто попав під «зачистку», були розстріляні, за Валу.

Довгоочікуване звільнення прийшло і в наш край. Та до кінця війни ще залишалося майже 14 місяців. Пішли на фронт ровесники Валі. Багато з них не повернулися додому. Вдячні односельчани спорудили в пам'ять про

полеглих меморіал. З портретів, що на керамічних плитках меморіалу, дивляться ті, хто не повернувся з кривавих шляхів війни. Серед них і юна Валя Свідова.

Люди старшого покоління часто називають її – «Це наша українська Зоя». І справді, яка близька, наскільки подібна доля цих двох дівчат: Зої Космодем'янської і Валі Свідової. І шкода, що подвиг Валі й дотепер гідно не оцінений.

Для мене залишається ще одне болюче питання, що пов'язане з арештом і смертю Валі. Протягом кількох років чув, що Валу видав якийсь залицяльник, який, не отримавши від неї бажаної відповіді, здав її в поліцію. Інші казали, що той залицяльник був підсланий з якогось села Ладижинського району. Були й здогадки, що цю дику акцію виконав недалекий Валін сусід. Але все це нічим не підтверджені розмови, здогадки, чутки...

Минуло вже більше сімдесяти років з часу загибелі дівчини Валі Свідової, а невимовне серце Дмитра Старого і досі думає, згадує, збирає незавершений пазл із міркувань та припущень щодо історії, яка так і не склалася, трагічно обірвавшись ворожим пострілом. Може, вона хотіла сказати йому щось важливе для подальшого їх життя, коли розмову несподівано обірвали. Може, це він повинен був впізнати її під час нічного візиту до управи. Може, вона сама навмисно не хотіла, щоб він її впізнав. Життя не дало йому відповіді на ці питання, але насправді історія про Валу і Дмитра, та маленька історія про короткі зустрічі і довжиною в ціле життя пам'ять, житиме до тих пір, поки він своїми зусиллями берегтиме ці спогади і ділитиметься ними з іншими.

Олександра Тищук

УНІВЕРСИТЕТ ДФС УКРАЇНИ В ІРПЕНІ ЗНОВУ ОТРИМАВ СТАТУС НАЦІОНАЛЬНОГО

В прес-службі Державної фіскальної служби України повідомили, що 16 травня Університету державної фіскальної служби України розпорядженням Кабінету Міністрів України повернуто статус національного.

Це сприятиме подальшому підвищенню якості підготовки фахівців вищим навчальним закладом, розширенню освітніх послуг, та спрямоване на вирішення соціальних питань і проблем зайнятості населення.

«Університет цілком відповідає статусу «Національний» рівнем освіти, який отримують студенти, та рівнем його викладацького й наукового складу. Зважаючи на високу потребу у професійних кадрах в країні, наш Національний Університет й надалі залишатиметься надійним джерелом висококваліфікованих фахівців для держави», - заявив ректор Університету Павло Пашко.

Нагадаємо, що Університет Державної фіскальної служби України у 2015 році було утворено шляхом злиття Національного університету державної податкової служби України, Державного науково-дослідного інституту митної справи, Науково-дослідного інституту фінансового права та віднесено до сфери управління Державної фіскальної служби України. Метою такої реорганізації стало створення потужного вищого навчального закладу європейського рівня для забезпечення умов впровадження стандартів ЄС, підготовки та підвищення кваліфікації кадрів в умовах наближення України до європейської спільноти, формування нової структури з фінансових розслідувань.

Довідково. За час свого існування Університетом було підготовлено більше 60 тисяч висококваліфікованих фахівців з понад 20 спеціальностей на рівні спеціаліста та магістра,

що працюють в органах фіскальної служби, у різних галузях народного господарства, органах державної влади тощо. На сьогодні в Університеті державної фіскальної служби України здобувають освіту близько 6 тис. студентів за освітніми рівнями бакалавра і магістра та освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста за 26 напрямками підготовки/спеціальностями. Функціонує дві докторські та одна кандидатська спеціалізовані вчені ради за чотирма спеціальностями, відкрита аспірантура і докторантура. Освітній процес забезпечують 36 кафедр, 413 штатних науково-педагогічних працівників та 500 співробітників, у тому числі: 43 професори, 53 доктори наук, 204 доценти та старші наукові співробітники, 256 кандидатів наук, 3 заслужені працівники освіти України, 4 заслужені діячі науки і техніки України, 6 заслужених юристів України, 1 заслужений економіст України, 2 заслужені працівники фізичної культури України, 3 заслужені працівники культури України, 3 заслужені тренери України, 10 майстрів спорту. Для забезпечення рівня освіти, який відповідає міжнародним вимогам, Університет підтримує постійні зв'язки з різними міжнародними організаціями та закордонними вищими навчальними закладами. Значну кількість проектів Університет виконав за підтримки посольств США, Німеччини, Франції, Польщі, Хорватії тощо. У 2015 році Університет приєднався до Великої Хартиї Університетів.

Із офіційного сайту ДФС України

ТЕ, ЧОГО НЕ ЗІТРЕШ ІЗ ПАМ'ЯТІ КРІЗЬ РОКИ

Августина Леонтович народилася в 1933 році. Впродовж тридцяти років (із 1954 по 1984) вчителювала в Ірпінській ЗОШ №5 у Ворзелі. Августина є учасником бойових дій Другої світової війни, ветераном праці. Завдяки її активній громадянській позиції у 2014 році встановлено новий пам'ятник на могилі ворзельського поета Михайла Тимоїна та перевидано книгу його віршів. Творчі здобутки за життя Августини незліченні: педагог, письменник, рукодільниця. З дитинства займається рукоділлям, яке у неї перетворюється на справжні витвори мистецтва. Сьогодні вона є членом літературної студії «Дебют», авторкою книжки «Життя і роздуми». Пропонуємо Вам прочитати автобіографічну історію Августини Леонтович із книги «Життя і роздуми».

ЖИТТЯ І РОЗДУМИ

Влітку 1941 року наша сім'я жила в селі Погреби, що на річці Десна біля Києва. Батьки вчителювали, а я частіше жила у бабусі в м. Києві. У неділю батьки забрали мене до села. Приїхали парохомом, йшли красивим лугом. Я збирала квіти, а батьки йшли позаду чомусь сумні і стиха розмовляли. Раптом над головою почав кружляти літак. Я стала махати йому квітами, а тут батько вдарив мене по руці і квіти розсипались. Батько ніколи не бив мене. Було не боляче, але образливо, не зрозуміло. Виявилось, що то був німецький літак. Так для мене почалась війна. Та величезна, чорна, страшна навала, що охопила нас своїми жахами на роки...

Батько в перші дні війни пішов на фронт. Я десь збігалась і не застала його дома, не провела його, як інші, за село. Дуже плакала і горювала від того. Минав час. Була вже осіння погода, хоч ще й літо. Мати послала мене до сусідів стовкти просо в ступі. Почала товкти – тут прибігли діти і кричать, що до села їдуть німці. На плакатах їх зображали то великими зміями, то звірами. Я ж теж побігла дивитись. А в них і голови, і ру-

ки-ноги, як у нас...чого ж вони до нас прийшли? Що їм потрібно? Чому мій татусь та інші пішли на війну?

ОСЬ І ПОЧАЛОСЬ МОЄ НОВЕ ЗНАЙОМСТВО З ЖИТТЯМ...

В силу життєвих обставин я жила в Красній Казармі Броварського лісництва. Будиночок серед лісу, я стала набагато дорослішою, ніж мої роки. Кругом війна, кругом біда, а ліс шумить своїми величавими кронами сосен, столітніх дубів. Не продерешся крізь глухі зарослі чагарників. І влітку все квітує, і взимку чаруюча холодна краса.

Дуже швидко я звикла до лісу, почувалась, як у себе дома. До нас тут жив лісник Рябцов Микола з сім'єю – дружиною Оленою та трьома дітьми. Вони мали переїхати в Бровари, де добудовувався їх будинок. Раділа Олена, що нарешті перестане потерпати від тої закиненої старої глибокої криниці в кутку саду, в яку, граючись могли впасти діти. Та і рідня через дорогу від них живе, завжди в усьому допоможе при потребі. Поки що ми жили двома сім'ями в одній квартирі, обід готували по черзі. Завітав до нас з лісу обірваний, зарослий чоловік. Мамина черга була після обіду,

а Олена вже зготувала обід, але погодувати того чоловіка не хотіла. Та мама моя прикрикнула на неї: «Май совість, людина голодна, а ти ж зварила обід». Нагодували того чоловіка. Поговоривши з ним, батько сказав мені провести його через ліс на дорогу до Пухівки. З того часу партизани у нас не вибували.

Рябцові виїхали. Будинок їх у Броварах напроти німецької комендатури.

Чоловік Олени Микола влаштувався працювати на залізниці обходчиком. Стало вечоріти, він зібрався на роботу. Вийшов із дому, а назустріч йому німецький солдат, показує за пазухою чекушку горілки, на дуже ламаній мові пояснює, що тут комендатура, що тут він боїться пити. Куди б можна зайти, щоб випити? Проситься до них – вип'є і піде. Чоловік побоювався відмовити, завів до кухні того німця, все пояснив Олені і сам пішов на роботу. Німець стояв біля столу, взяв склянку, вилив туди горілку, випив. Підізвав до себе наймолодшого Вовочку, який тут бігав поруч. Раптом дитина заплакала. Німець, коли його обняв, боляче укусив. Олена підбігла, взяла Вову на руки, заспокоювала, а німець пояснив, що дома у нього є такий же «Кіндер» і він не стримався, хотів поцілувати і укусив.

Зображаючи з себе дуже п'яного, щось буркотів собі під ніс, далі дістав ножа. Крутив тим ножом на підлозі круг себе. Піти зовсім не збирався. Олена вкрай перелякалась, непомітно вислизнула з хати, бігом кинулась до родичів по допомогу.

Валя – найстаршенька, бачачи все, злякалась. Забравши брата і сестру, залізла на піч, забилися всі аж в самий куток. Припідка не було. Лазили на піч з допомогою табуретки. Фашист, лишившись у кухні один, вмить опинився біля тої табуретки і зі словами: «А хто тут прячесь?», – став на табуретку і потяг до себе Вовочку. Той скрикнув і стало тихо, тільки на Валю бризнуло щось гаряче. В цей час вбігла в хату мати і за нею її рідня. Фашист, ніби дуже п'яний, похитнувся, табурет під ним упав і він звалився на підлогу. Чоловіки зв'язали його, відібравши ножа. А коли зняли з печі вкрай переляканих дітей – Вовочка був мертвий. Та фашистська падлюка перерізала ножом сонну артерію дитини. Його гаряча кров і бризнула на Валю. Прийшли з комендатури, забрали вбивцю. Його присудили до страти. Вовочку поховали. Звістка про цю страшну подію облетіла всю округу, долетіла і до нас. Ми всі плакали за дитиною, та чим втішити сім'ю?

От якби мені доручили змалювати портрет цієї фашистської звірюки, хіба б змогла я зобразити подяку? Це була б якась потвора, страшніша від тих, що я бачила на плакатах...

Минуло стільки років, а я й досі зі здриганням все це згадую. Пам'ятник радянському солдату з німецькою дівчинкою на руках викликає сльози жалю за Вовочкою та розчулення за вчинок, людяність нашого солдата.

Давно минули буремні роки страшної війни, а нам радіо, телевізор, преса повідомляє жорстокі вбивства, неймовірні злодіяння, насильство...

Навіть молодь вбиває своїх батьків, старих людей, що їх породили, зростили. Не рвуться над нами бомби, не знущаються фашисти.

А чому ж ллється кров рікою? Чому? Для чого?

ВІТАЄМО З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ:

ШЕВЧЕНКА Леоніда Володимировича
ЛІХАШВУ Леоніда Іларіоновича
ЧИЧИКА Івана Йосиповича
КИСЛИЦЮ Василя Павловича
АНТОНЮК Євгенію Петрівну
БУЗИНОВСЬКОГО Анатолія Вікторовича

Хай будуть з вами здоров'я та сила,
Хай доля буде ласкава і щира!
Щоб ніколи не знали ви втоми!
Хай мир і злагода будуть у домі,
Хай Господь дарує надію й тепло
На довгі літа, на щастя й добро!

ЗАПРОШУЄМО ЧИТАЧІВ ДО СПІВПРАЦІ!

Ви хочете звернутися з питаннями, побажаннями, своїми міркуваннями, порадою, або ж незгодю чи пропозицією, чи просто хочете стати дописувачами нашої газети:

– **ПИШИТЬ на адресу:** м. Ірпінь, відділення «Укрпошти» №5, абонентська скринька 16, або пересилайте повідомлення на e-mail: irp_yedyniy@ukr.net.

– **ЗАХОДЬТЕ до редакції за адресою:** Ірпінь, вул. Шевченка, 5 (біля РАЦСУ), вхід з правого боку, редакція газети «Ірпінь єдиний».

Шановні читачі! Просимо звернути увагу, що ми не публікуємо неперевіреної інформації!

Тож обов'язково вказуйте свої контактні дані, ім'я та прізвище. Якщо Ви як-найповніше викладете суть справи — це значно прискорить реакцію на Ваше звернення.